

Bạn Cùng Phòng Đứng Thẹn Thùng

Contents

Bạn Cùng Phòng Đứng Thẹn Thùng	1
1. Văn Án	1
2. Chương 1: bạn Cùng Phòng Của Ta Thật Giống Cô Vợ Nhỏ	2
3. Chương 2: Bạn Cùng Phòng Thật Hay Thay Đổi	5

Bạn Cùng Phòng Đứng Thẹn Thùng

Giới thiệu

Editor: Bạch Tuyết Thể loại: đam mỹ, sinh tử văn, ngọt, HE, hiện đại, hài hước Nhân vật chính: Phương Chính, Tô Nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-phong-dung-then-thung>

1. Văn Án

Tác phẩm: Bạn Cùng Phòng Đứng Thẹn Thùng

Tác giả: Yêu Nghiệt Đăng Đăng Vi Sư

Editor: Bạch Tuyết

Văn án:

Tô Nguyên có người bạn cùng phòng tên là Phương Chính, sau lại cậu lại có thêm một đứa con tên là tiểu Oai...[_]: [_] là vì thượng bất chính hạ tắc loạn sao?

Thể loại: đam mỹ, sinh tử văn, ngọt, HE, hiện đại, hài hước

Nhân vật chính: Phương Chính, Tô Nguyên

Phụ diễn: Tiểu Oai, Mộc Hi Trữ, Mộc Hi Viễn, An Nhiễm

Đôi lời....

Thật ra thì cái văn án kia có cũng như không, nội dung chuyện dễ thương hơn thế nhiều.

Đại khái kể về việc tiểu công vì thích tiểu thụ mà mấy năm liền ở chung chăm sóc người ta quá trời lại còn thẹn thùng không dám thổ lộ, đến lúc không chịu được nữa mới dùng cách này nói thích người ta... đọc ngay chương đầu là biết cách gì rồi đó ^__^

Truyện có lối hành văn dễ thương, mà cặp đôi chính cũng dễ thương, hài hước, không ngược, quần chúng vậy xem luôn là vai muối to dùng!!!!

Mà có ai yêu thích kiểu thể nô công không.... chính là đây, manh không chịu được, hự hự...

2. Chương 1: bạn cùng phòng của ta thật giống cô vợ nhỏ

Chương 1: bạn cùng phòng của ta thật giống cô vợ nhỏ

‘Trong biển người mờ mịt, nhưng chỉ cần liếc em một cái, tôi lại không thể nào quên được bóng hình em’

Tô Nguyễn không nói gì nhìn tin nhắn trên di động, chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu nổi da gà. Trong lòng thầm nghĩ: Này sợ là có người si tình nào đó gửi tin nhắn nhầm người rồi đi?

Nghĩ đến cậu của nhà còn không bước ra nửa bước nữa là, cái gì mà “Mờ mịt biển người” chứ?

‘Gửi nhầm người rồi!’

Trả lời đối phương một tin nhắn, nhắc nhở đối phương gửi nhầm rồi, bằng không cậu cũng không muốn bị hiểu lầm.

Đối phương không có trả lời lại.

Nhưng mà đến ngày thứ hai, tin nhắn lại tới nữa!

‘Tôi đã biết là tôi không đúng, nhưng tôi vẫn nhịn không được muốn yêu em, buổi sáng tốt lành người yêu của tôi.’

Tô Nguyễn bắt đầu dĩ gờ gờ bàn phím, người nọ hẳn là nghĩ đến cậu muốn lừa gạt hẳn sao?!

‘Người thực gửi sai người rồi, ta không có lừa người.....’

Như trước không có tin nhắn hồi lại.....

Ngày hôm sau, Tô Nguyễn lại nhận được tin nhắn.....

‘Chúng ta hô hấp cùng một ngày chung một bầu không khí, nhưng tôi lại không cách nào đến bên cạnh ôm lấy em...’

Tô Nguyễn phát điên, người này như thế nào liền cứ như vậy, chết cũng không hối cải chứ! Tức giận liền bấm vào dãy số gọi qua, chuông vang vài tiếng bên kia liền nhắc máy.

Tô Nguyễn cũng không quanh co lòng vòng, một hơi đem cổ khí tức giận cùng lời muốn nói đều nói ra.

“Uy? Xin chào, vị tiên sinh này hoặc là cô nương, ta mong người đừng có mỗi ngày gửi tin nhắn cho ta có được không? Ta đều đã nói mấy lần là gửi nhầm rồi gửi nhầm rồi gửi nhầm rồi! Người như thế nào cũng không tin ta!”

Bên kia không có đáp lời, chính là lập tức ngắt điện thoại.

Tô Nguyễn nhìn di động đã kết thúc trò chuyện, tức giận không có chỗ phát tiết, than thở một câu: “Không lẽ phép!”

Sau đó liền không thèm quan gì nữa, nhu nhu mái tóc bởi vì ngủ dậy mà rối lung tung, mặc cái áo ngắn tay bước ra cửa phòng.

Tô Nguyễn là một tác giả viết tiểu thuyết, mỗi ngày chỉ rúc ở nhà gõ chữ, hầu như đều không ra khỏi cửa. Cậu còn có một bạn cùng phòng đã ở được vài năm, là một nhân viên văn phòng. Phòng ở này là cha mẹ

mua cho cậu , cậu cảm thấy một người ở rất cô đơn liền đem một phòng ở đây cho thuê, còn có thể đổi lấy một phần thu nhập nho nhỏ.

“Chào buổi sáng.” Ra cửa phòng thấy người đang chuẩn bị xuất môn đi làm liền lên tiếng chào một câu.

Người nọ quay đầu, ngại ngùng cười, “Chào buổi sáng,” Sau đó lại nói: “Cái kia..... Bữa sáng tôi đã chuẩn bị xong , cậu tự lấy Ách, ăn, tôi đi đây.”

Tô Nguyễn nhìn người bạn cùng phòng bối rối rời đi, thực bất đắc dĩ, người bạn cùng phòng này thực tốt, chính là rất hay thẹn thùng, động một chút liền đỏ mặt.

Cậu cũng chỉ đành cười cười, vào buồng vệ sinh rửa mặt, trong nhà này chỉ có một cái buồng vệ sinh, cho nên bọn họ xài chung.

Nhà vệ sinh được cọ rửa phi thường sạch sẽ, nhìn không có một chút tro bụi cũng như mùi hôi gì. Đương nhiên, cái này không phải do Tô Nguyễn dọn, mà là nhờ có người bạn cùng phòng kia của cậu.

Ăn bữa sáng ngon miệng được bạn cùng phòng làm, cảm thấy cuộc sống này thật đúng là tuyệt vời, không cần tự mình đi đồ rác, không cần tự mình nấu cơm còn có cơm ăn, nhưng lại không cần trả tiền.

‘Gặp được em, tôi thấy mình đúng là dùng hết thấy may mắn của đời mình.’

Ngày hôm sau cậu như trước thu được tin tức, Tô Nguyễn đã lười đi để ý, cứ để cho hấn nhẩn gì kệ hấn, dù sao chỉ là cái tin nhẩn mà thôi, không quấy rầy đến mình.

Sau đó cậu buổi sáng mỗi ngày đều có thể nhận được một cái tin nhẩn tràn ngập tình yêu, tính đi tính lại, cậu cảm thấy người này không đi viết ngôn tình kiếm tiền thật sự là rất phí.

‘nhớ em.’

Thói quen mỗi ngày đều thấy lời tâm tình thật dài, đột nhiên hôm nay lại chỉ có ngắn ngủn hai chữ, làm Tô Nguyễn có chút không quen .

Nghĩ rằng, có lẽ do mấy ngày nay mình cùng hấn cũng đều gặp khó khăn nên cậu thấy hơi đồng cảm. Bạn cùng phòng của Tô Nguyễn đi công tác một tuần, một tuần này, Tô Nguyễn đều là ăn bên ngoài, trong nhà vệ sinh cũng đã rất lâu không quét tước, rác rưởi thì chất đống. Quả nhiên, Tô Nguyễn không có bạn cùng phòng của mình, cuộc sống sẽ không thể tự gánh vác

Vì là tâm tình như vậy, cậu từ ngày ấy trò chuyện tới nay, lần đầu tiên lại nhẩn lại một tin.

‘Tâm tình không tốt?’

‘Ăn.’

Tô Nguyễn thật không ngờ đối phương thế nhưng lại trả lời mình ngay, có chút thụ sủng nhược kinh.

‘Trong lòng tôi tâm tình cũng không tốt đâu...’

‘Sao thế, phát sinh cái gì ư ?’

‘Aizz, phát hiện chính mình căn bản không có năng lực tự gánh vác, có chút bi ai.’

‘ Ách...’

‘Nói xem, người thật sự thích ta?’

‘ Ăn.’

‘Ngay cả một người vô dụng không tự gánh vác được cuộc sống của mình mà người cũng thích?’

‘Tôi sẽ chiều cổ em!’

‘Cô nương, nghe ta, ta như thế này không đáng đâu.’

‘Tôi là nam !’

Tô Nguyễn cả người run lên, thiếu chút nữa điện thoại cầm trên tay rơi xuống. Cậu vụn vụn lần cũng không nghĩ tới đối phương là một tên nam nhân! Nam đó!

Cậu tuy rằng không kì thị gì, nhưng cậu xác thực mình 100% là một thằng nam a!

‘Cái kia..... Tôi là thằng nam.’

‘Tôi biết, nhưng mà tôi nguyện ý chờ, đợi cho em tiếp nhận tôi’

Tô Nguyễn co rút khóe miệng, người này..... Thật không biết nói cái gì cho phải.....

‘Đừng nháo, chúng ta quen biết cũng không có quen biết, người chờ cái đầu người a’

‘Ách...’

‘Tôi ra ngoài gọi cơm đây, không hàn huyên nữa, tái kiến.’

‘Được rồi’

Sau đó mỗi ngày như trước đều có thể nhận được tin nhắn, nhưng nội dung đã có biến hóa rất lớn. Có đôi khi là giới thiệu một loại cây, có đôi khi là đề cử một vài món ngon, có đôi khi là nói về nhiệt độ không khí ngày mai.....

Không biết có phải cậu nhầm hay không, tổng cảm thấy hẳn ta rất quen thuộc, biết cậu khi nào thì rời giường, thích loại cây nào, thậm chí biết nhà cậu cách đó không xa chính là chợ...

Tô Nguyễn nghĩ, có lẽ người nợ hẳn là một người theo đuổi rất cuồng nhiệt.

Nghĩ đến cậu cả ngày rúc ở nhà không có việc gì cũng có người theo đuổi? Thật là có chút bất khả tư nghị. Cậu có người theo đuổi hình như là cũng thật lâu thật lâu lúc trước đi? Ở đại học? Hay là lúc vừa tốt nghiệp đại học? Ngô..... Tự hồ nhớ không rõ lắm.

Dưới sự hướng dẫn cẩn thận của người đó, Tô Nguyễn rốt cục có thể tự chăm sóc bản thân một chút, ít nhất không cần mỗi ngày ăn đồ bên ngoài. Kỳ thật ngấm lại, tự nấu ăn cũng không khó, nhưng cậu trước kia như thế nào lại không làm nhỉ?

Ai, xem ra là rất dựa dẫm vào bạn cùng phòng, làm cho chính mình ngay cả tự chăm sóc bản thân cũng không cần làm.

Đúng rồi, bạn cùng phòng của cậu tên là Phương Chính ==, lần đầu tiên nhìn thấy tên này, liền nghĩ đến hẳn có lẽ là một béo ú lùn tịt, trông giống cái hình lập phương, hóa ra là không phải! Đáng người Phương Chính làm cho cậu thập phần ghen tị, ước chừng khác xa nhau 180°, thuộc loại mặc xong quần áo liền nhận, cởi quần áo liền thành loại hình cuồng dã! Mà ... còn cậu, có lẽ cậu chính là một tên tiểu nhược .

Nhưng Tô Nguyễn thực nhanh trí đem nguyên nhân đều đổ hết do gen di truyền.

Thời điểm Phương Chính trở về, nhìn đến Tô Nguyễn đầy vết sẹo trên tay, đau lòng thiếu chút nữa khóc thành tiếng, run rẩy bôi thuốc dán vết thương cho cậu, nói: “Về sau tôi không đi nữa.”

“Àn?” Tô Nguyễn bị hẳn không đầu đuôi nói một câu, cái gì có đi hay không? Chẳng lẽ muốn cùng cậu ở với nhau cả đời sao?

Phương Chính cũng là cảm thấy phồng tay liền buông tay cậu ra, mặt đỏ tai hồng quay đầu đi chỗ khác, hướng lỗ tai phẫn hồng về phía Tô Nguyễn, Tô Nguyễn chỉ cảm thấy trong lòng có một điểm bị chọc nhẹ!

[:] hảo manh....

Khóe miệng tà ác gợi lên, vươn tay đến lỗ tai kia nhẹ nhàng sờ, quả nhiên, Phương Chính như con mèo tặc mao giật bắn lên, về mặt không biết làm sao cộng thêm biểu tình vô tội nhìn cậu.

“Cậu.....!” Phương Chính có chút hỗn hển, nói ra một chữ xong liền cắn môi dưới không nói thêm gì nữa, chính là ánh mắt vẫn nhìn nhìn Tô Nguyễn, giống như đang lên án cậu vừa mới làm một việc độc ác với mình vậy.

Tô Nguyễn đột nhiên cảm thấy bạn cùng phòng thật sự là rất đáng yêu! Nếu là một tiểu muội, cậu nhất định phải giữ, bây giờ còn ai đáng yêu như vậy chứ? Đáng tiếc a..... Đối phương là một nam nhân, mà lại còn là một nam nhân tốt từ trong ra ngoài.

Phương Chính nhìn Tô Nguyễn mang biểu tình bỗng dưng trở nên tiếc hận đứng lên, trực giác nói cho hắn, hắn chộc tới Tô Nguyễn! Lập tức cũng không biết làm sao mà đứng lên....

“Cậu...cậu không sao chứ?” Thật cẩn thận, thập phần thật cẩn thận mở miệng.

Tô Nguyễn liếc mắt nhìn hắn, nhìn hắn mang bộ dáng thật giống tiểu tức phụ, thật không dám nghĩ tiếp, hắn đường đường chính chính một đại nam tử như thế nào sẽ có bộ dáng này chứ?

Không phải là nên khí phách ngời ngời, bộ dáng không giận mà uy sao!

Ai, thật sự là lãng phí một cơ thể hoàn mỹ.

Phương Chính thật muốn gào khóc, hắn không biết làm sao lại đắc tội Tô Nguyễn, Tô Nguyễn nhìn hắn, ánh mắt luôn mang theo ý tứ khác lạ, nhưng là hắn cũng không biết cái ý tứ khác lạ kia đến tột cùng là cái gì? Chẳng lẽ hắn làm sai cái gì sao? Nhưng là hắn cũng không cảm thấy mình làm sai cái gì....

‘Muốn bên em cùng nhau mỗi ngày xem ngày mặt trời mọc rồi lặn, hoa nở rồi tàn, cùng em bên nhau cho đến khi đầu bạc.’

Ngày hôm sau, lại tiếp tục có tin nhắn tâm tình gửi đến. Tô Nguyễn cứ cảm thấy tựa hồ là lạ làm sao ý...

Thời điểm ra khỏi phòng, từ WC nhìn đến Phương Chính đang ra khỏi cửa, hắn cầm điện thoại trong tay, trên mặt hồng hồng một mảnh, nhìn thấy Tô Nguyễn đi ra mặt lại càng đỏ, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát: “Tôi... Tôi... cậu, ngạch ...Buổi sáng tốt lành.” Lúc nói chuyện, ánh mắt còn không dám nhìn thẳng Tô Nguyễn.

Tô Nguyễn nhìn hắn đầy kỳ quái, “Buổi sáng tốt lành.”

Thăm nghĩ, mới buổi sáng mà mặt hồng như vậy, có phải hay không làm ra cái chuyện gì xấu hổ? Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Phương Chính liền ái muội rõ ràng hơn hắn.

Phương Chính bị ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của cậu nhìn chằm chằm, mặt càng thêm đỏ, sau đó không ngừng trốn chết chạy ra khỏi nhà tắm.

3. Chương 2: Bạn Cùng Phòng Thật Hay Thay Đổi

Tô Nguyễn nhìn bạn cùng phòng hốt hoảng rời đi có chút không nói lên lời, cậu cũng không phải mãnh thú hay thủy quái, cũng không phải hổ ăn thịt người, nếu luận về vóc dáng, Phương Chính hoàn toàn có thể một giây bóp chết cậu, cho nên hắn đến tột cùng sợ hãi cái gì ở đây..... Thật sự là không nghĩ ra.

Phương Chính sau khi đi công tác về liền được nghỉ một ngày, nhân ngày nghỉ hắn liền trở tài tận lực để Tô Nguyễn ăn ngon, đem Tô Nguyễn hầu hạ cho tốt, có thể nói đem Tô Nguyễn như là vợ yêu mà cung phụng.

Cơm nước xong ,Tô Nguyễn nằm trên sofa mềm mại, nhìn người đang một bên còn bận rộn, trong lòng nghĩ: Người này về sau hẳn là rất yêu chiều vợ, không biết người phụ nữ nào sẽ có vận khí tốt như vậy. Nghĩ nghĩ trong lòng còn có chút ghen với nữ nhân kia.

“Ôi chào, tôi nói này, Phương Chính a, anh cũng trưởng thành rồi như thế nào không tìm bạn gái chứ.” Tô Nguyễn xoay người một cái, nhìn đối phương đang bận rộn hỏi.

Phương Chính đang rửa chén, ấp úng trả lời: “Tôi...tôi ngốc như vậy, ai lại coi trọng tôi chứ...”

Tô Nguyễn vừa nghe xong liền không đồng ý, ngồi dậy, “Anh làm sao lại ngốc chứ, cái này gọi là hàm hậu! Người nào mắt mù mới nói anh như thế a, tôi cho là cô nàng kia có vấn đề thật mà!” Sau đó lại có chút tiếc hận nói, “Nếu tôi mà là nữ nhân, nhất định sẽ rất trân trọng anh, đáng tiếc a đáng tiếc, tôi lại là nam nhân.”

Phương Chính buồn nửa ngày không nói chuyện, chỉ có tiếng va chạm của bát đĩa truyền đến, hồi lâu hẳn mới yếu ớt phản bác: “Nam nam cũng vẫn có thể cùng một chỗ...”

Tô Nguyễn vẻ mặt khiếp sợ nghĩ chính mình nghe lầm, — nam nam cùng một chỗ? Kia không phải là gay sao? Chẳng lẽ... Phương Chính là?

Tô Nguyễn quen biết Phương Chính cũng vài năm, chưa từng có nghe qua hẳn có bạn gái gì cả, thậm chí đối tượng ái muội đều không có..... Mà hẳn đối với chính mình sẵn sóc như vậy, quả thực như đem chính mình làm tình nhân đối đãi... Ngọa tào? Chẳng lẽ hẳn đem chính mình trở thành tình nhân tưởng tượng hoặc là hẳn thăm men chính mình? Trường hợp nào thì cậu cũng không nhận có được không!

Cậu thật hy vọng đây chỉ là cậu suy nghĩ lung tung!

Tô Nguyễn đột nhiên nhớ tới người mỗi ngày gửi tin nhắn cho mình, tựa hồ hẳn cũng là người đồng tính, má ơi! Trông cậu có tố chất của một người đồng tính lắm sao? Nhưng mà cậu là một thẳng nam a! Cậu thích nữ ! Còn là loại ngược bực cơ!

“Phương... Phương Chính a.” Tô Nguyễn vẫn là quyết định hỏi một chút cho rõ.

“Sao vậy?” Phương Chính vẻ mặt nghi hoặc, ánh mắt đẹp dễ như mê hoặc nhìn chằm chằm Tô Nguyễn. Tô Nguyễn cũng nhìn lại hẳn...

Vì thế hai người lúc này gọi là liếc mắt đưa tình? Mới không phải! Thật là làm Tô Nguyễn đột nhiên không biết như thế nào mở miệng !

Tô Nguyễn nhìn mặt Phương Chính bắt đầu đỏ, nghĩ rằng: Không phải mình hiểu lầm hẳn chứ? Vì thế lập tức mở miệng: “Cái kia..... Ngạch...”

Nhưng khi mở miệng lại vô luận như thế nào cũng nói không nên lời, cậu sợ hẳn lại thừa nhận, nếu hẳn thừa nhận thì làm sao bây giờ? Đuổi hẳn đi ra ngoài? Nói như thế nào cũng cùng nhau ở dưới một mái hiên vài năm, không có cảm tình là không có khả năng. Kia lưu lại? Lưu một người đối chính mình khả năng là có ý đồ thật sự an toàn sao? Thật sự khó khăn lựa chọn.

“Tôi biết cậu muốn hỏi cái gì.” Đột nhiên, Phương Chính cúi đầu, không cùng Tô Nguyễn đối diện, “Cậu muốn hỏi tôi có phải gay hay không đúng không?”

Tô Nguyễn sửng sốt, kinh ngạc nhìn Phương Chính, chỉ thấy hẳn ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo chấp nhất chưa từng có bao giờ, chỉ nghe hẳn gần từng tiếng, rõ ràng, “Tôi là gay, tôi thích nam nhân.”

Phương Chính như vậy thực xa lạ, xa lạ làm cho Tô Nguyễn có chút sợ hãi. Trong đầu vẫn quanh quẩn lời Phương Chính nói...

Tôi thích nam nhân...

Thích nam nhân...

Hoan nam nhân...

Nam nhân...

Nhân...

...

Phương Chính nói hẳn thích nam nhân, làm sao bây giờ? Tô Nguyễn hỏi chính mình, cậu phát hiện, cậu cũng không có ý tưởng đem Phương Chính đuổi ra ngoài, trong lòng cũng không có cái gọi là chán ghét, chính là đơn thuần kinh ngạc.

Tô Nguyễn lại nhìn Phương Chính, hẳn đã rửa bát xong, đang bắt đầu thu rác, đôi môi mím chặt lại, trên mặt biểu tình có chút lãnh khốc, đây là lần đầu tiên Tô Nguyễn nhìn thấy biểu tình này của Phương Chính. Trong ấn tượng của cậu, hẳn đều là ngại ngùng, dễ dàng thẹn thùng, nhưng không có lãnh khốc.

Tô Nguyễn nghe đến thanh âm chính mình cất lên: “Yên tâm, tôi sẽ không đuổi anh đi.” Thiên! Chính mình đang nói cái gì? Đây là biến thành đáp ứng hẳn theo đuổi sao? Phi phi phi! Cái gì theo đuổi!

Phương Chính vẽ mặt kinh hãi nhìn Tô Nguyễn, còn kém không chạy đến cho Tô Nguyễn một cái ôm. Tô Nguyễn bị ánh mắt kia nhìn, toàn thân sợ hãi, nhanh chóng bổ sung một câu: “Khụ, trước đó tôi cũng muốn nói rõ, tôi là thẳng nam, đừng có ý đồ hay ôm ảo tưởng gì với tôi, cũng đừng nghĩ bẻ cong tôi,” Tựa hồ cảm thấy không đủ lại bổ sung thêm một câu, “Nếu không tôi sẽ hận anh cả đời!”

(Editor: hầy, đừng vì câu này mà nghĩ nó ngược, nó sau này trở thành một câu mắc cười ý chứ, haha!)

Phương Chính biểu tình có chút mất mát, thậm chí có chút bị thương, rầu rĩ ửng thanh, “Àn.”

Tô Nguyễn không biết còn có thể nói cái gì, nói một câu tôi về phòng liền lý khai.

Ngày hôm sau Tô Nguyễn phá lệ không nhận được tin nhắn, tựa hồ từ lần đầu người nọ gửi tin nhắn cho mình đến nay thì đây là lần đầu tiên ngắt quãng! Nghĩ nghĩ, có lẽ là có việc bận, hoặc là đã muốn buông tha chính mình.

Dù vô luận như thế nào đều là rất tốt, chính mình rốt cục không cần bị một tên nam nhân dây dưa, cũng không có đứng trước nguy hiểm bị bẻ cong.

Phương Chính vẫn như trước vì cậu chuẩn một bàn lớn món ngon, đều là món Tô Nguyễn thích. Tô Nguyễn thoải mái ngồi xuống, ăn cơm, sau đó như thường lệ lui tới nằm trên sofa xem Phương Chính bận rộn, chính mình yên tĩnh tiêu hóa thức ăn.

Nhìn bóng dáng Phương Chính bận rộn, Tô Nguyễn tổng cảm thấy không khí có chút kỳ quái, đến tột cùng làm sao kỳ quái còn nói không được.

“Àn, tôi muốn ăn tôm.” Tô Nguyễn tùy tiện tìm cái đề tài.

Phương Chính cũng không quay đầu lại, “Hảo, đến chiều tôi đi mua.”

Sau đó.... vốn không có sau đó .

Tô Nguyễn không rõ ràng mình làm sao chộc tới Phương Chính, chẳng lẽ là bởi vì chuyện tình ngày hôm qua? Cậu không phải đã nói không đuổi hắn đi sao? Chẳng lẽ có gì sai? Nam nhân này tâm tình như thế nào so với lòng của nữ nhân còn khó đoán hơn a...

Không biết khi nào thì bắt đầu như vậy, Tô Nguyễn bắt đầu có chút lo được lo mất đứng lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cung-phong-dung-then-thung>